

NÒMIC, TÉ UN FUTUR INCERT»,

per Miquel PERALS i DESCAMPS

nostra ramaderia ha perdut un considerable pes específic. Passa a constituir la segona font de riquesa del poble, immediatament després del turisme que, poc a poc, la va desplaçant virtualment. L'agricultura, enguany, pràcticament no existeix. Ha estat abandonada en la seva totalitat. En Miquel Vidal corrobora la informació: «avui, la ramaderia ja no és el que era. La importació de carn ha fet baixar els preus dels vedells, i, per a molta gent, no els resulta rendable tenir vaques. És preferible anar a jornal, o dedicar-se a qualsevol altra cosa».

Malgrat la creació de xarxes de pistes forestals, que permeten als ramaders acudir amb vehicles a la muntanya, amb el consegüent estalvi de moltes caminades, l'ofici de ramader (al menys en la nostra vall) no ha significat cap mena d'atracció per a la gent jove. El fet d'atalaiar vaques

ningú en vol sentir parlar, i evidentment, això encara fa més incert el futur de la nostra ramaderia. En Miquel Vidal ens diu: «jo, particularment, no hi veig cap solució. Amb l'entrada al Mercat Comú Europeu, encara hi hem perdut més. Els països que en formen part disposen d'una producció de carn absolutament industrialitzada i competitiva, i tots els excedents els exporten a preus molt més baixos que els nostres. Per als ramaders catalans, l'entrada al Mercat Comú ha estat la nostra ruïna».

De totes maneres, jo encara li pregunto quines solucions proposaria, de cara a un hipotètic intent per a salvar la ramaderia de la nostra Vall. Reflexiona, i em diu: «home; aquí hom podria potenciar una ramaderia de qualitat (que, de fet, és la que tenim), i promocionar-la amb marques d'origen, sortint-nos, per tant, dels

circuits clàssics del mercat. En una paraula; crear un mercat de qualitat, promocionant i comercialitzant la nostra carn amb marca pròpia. Seria un mercat molt més minoritari, però també molt més rendable. Per això precisem que les institucions ens ajudin, no solament econòmicament, sinó també creant mecanismes de control rigorosos».

Aquestes són les opinions d'un important ramader de la nostra Vall. Jo, particularment, les comparteixo. Tant de bo hi hagués, també, alguna de les nostres autoritats agrícoles i ramaderes que fes el mateix. Potser algun dia veuríem realitzades les reflexions d'en Miquel Vidal. I hom podria salvar la nostra ramaderia de la seva desaparició total.

M.P.